

— Стегнахъ багажа. Двата куфара и твоето сандъче. Другото можемъ да оставимъ.

— Нѣма да пжтуваме. Разхвърли го!

Тя навежда глава.

— Отде накжде ще пжтувамъ? Яни е въ затвора.

Тя поставя чинии на масата.

— Призналъ, че той убилъ кърмчията. Трѣбва да е лудъ! Ще увисне на бесилката. А азъ ще пжтувамъ? О, ne!... Той така ми и каза: „Намѣришъ ли ги, удрай — за последствията азъ отговарямъ“.

— Седни да ядемъ.

— Не искамъ. Дойдохъ да ти кажа, че ще се предамъ. Дойдохъ да облѣка по-топли дрехи и отивамъ да се предамъ. Не ми се яде.

— Богдане, нека избѣгаме най-напредъ. После оттамъ ще пишешъ.

— Тѣй, ще пиша! А Яни? Кажи де — а Яни? Кажи де!

— Яни... Правъ си, разбирамъ. За тебъ Яни е всичко. Азъ съмъ за тебъ нищо.

— Тѣй! Каза го. И ти си за менъ много, но ти не си въ затвора. А азъ ей сега ще се предамъ. Замлъкватъ.

— Тебъ нѣма да осждятъ. Азъ ще разкажа всичко. Ще покажа рамото си. Зжбитѣ му се виждатъ. Нека ги премѣрятъ. Ще те пуснатъ.

— Ще ме пуснатъ я. А Яни ще увисне на вжжето. И Кироникакъвъ не дойде. И той е единъ... Много знае, а когато другаритѣ му сж въ нужда, човѣкътъ не се и вестява. Подълъ човѣкъ!

— Кжде тръгна?

— Нали ти казахъ кжде.

Жоржета го улавя за раменетѣ.